

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

DİLLER ve DÜNYA TASAVVURLARI

“Arapça” ile “Türkçe” arasındaki dünya tasavvuru farkı şu örneklerle ne kadar güzel anlaşılıyor:
“SARI KİTAP” (Türkçe) – “KİTAP SARI” (Arapça)

Arapça tamlamaya sadece “-dır” eki eklendiğinde tamlama “müpteda-haber”e dönüşüyor:
“KİTAP SARI+DIR”

Türkçede ise her şey tepetaklak oluyor. “SARI KİTAP” şeklindeki tamlama özne – yüklem haline getirilince “KİTAP SARI+DIR”a dönüşüyor.

Aynı şey isim tamlamalarında da geçerli:

Türkçede “AHMED’İN ELİ” tamlaması özne – yüklem hâline gelince şöyle oluyor: “EL AHMED’İN’DİR”

Arapçada “EL AHMED’İN” tamlaması özne – yüklem olunca sadece “-dır” eklemek yetiyor: “EL, AHMED’İN’DİR”

Arapça daima özneyi merkeze alıyor ve ilk önce onu ön plana çıkarıyor; Türkçe ise önce yüklemi sonra özneyi açığa çıkarıyor yani bu açıdan Türkçe DEVRİK CÜMLE temelli bir dildir:
“EVE GELDİM” (Türkçe) – “GELDİM EVE” (Arapça)

Arapça, anlamı, merkezden dışa doğru açıyor; Türkçe ise dıştan içe doğru daraltıyor. Birbirine tamamen zıt iki dil:

- Birinde kelimeler AV; diğerinde kelimeler AVCI.
- Biri önce çemberi çiziyor sonra merkezi buluyor; diğeri önce merkezi sabitliyor sonra çemberi çiziyor.
- Biri önce tüm yüklemelerin kendisine yükleneceği kişiyi tanımak zorunda bırakıyor; diğeri önce yüklemeleri biliyor, sonra bunları kime yükleyeceğini arıyor.
- Biri olay merkezli; diğeri anlam merkezli.
- Biri olaydan anlama gidiyor; diğeri anlamdan olaya.

Bir kez daha kanaat getirdim ki GERÇEKTEN KUR’AN’A TÜRKÇE MEAL YAZILAMAZ.

Aslında Arapçada isim ve sıfat tamlaması diye bir şey yok, her şey “müpteda-haber” temelli yani ÖNCE TÖZ sonra İLİNEK, tıpkı Aristo’nun kategorileri gibi.

ANCAAAAAK, Aristo’nun konuştuğu dil böyle değil... Yani Aristo kategorilerini YUNAN dilinden almış O-LA-MAZ. Aristo’nun kategorileri Aristo’nun sıraladığı şekilde sadece ve sadece SAMİ dillerinde var.

Vayyy şerefsiz, demek kategorilerini çalmış.

Aristo’nun on kategorisi:

- 1- CEVHER (TÖZ - MÜPTEDA)
- 2- NİTELİK

- 3- NİCELİK
- 4- GÖRELİK
- 5- MEKÂN
- 6- ZAMAN
- 7- DURUM
- 8- POZİSYON
- 9- ETKİ
- 10- EDİLGİ

Bu on kategori içinde cehver (töz-müpteda) asıldır, geri kalanları cevhere (töze, müptedaya) yüklenir. Töz olmazsa diğerlerinin hiçbir anlamı yoktur.

İyi ama Yunan dili öyle değildir ki.

Yunan dili müptedayı merkeze almaz, tıpkı Türkçe gibi önce ilinekleri sonra müptedayı temel alır.

Aristo bunlara asla Yunan dili üzerinden ulaşamaz çünkü Yunan dilinin yapısı böyle değil.

Antik Yunanca M.Ö. 900 ile M.S. 600 yıllarında konuşulmuş ve ÖLMÜŞ bir dildir yani Antik Yunancanın geçmişini M.Ö. 900'den daha öncesine dayandıramıyoruz.

Aristo M.Ö. 384-322 yılları arasında yaşamıştır yani Yunancanın doğumundan 520 yıl sonra doğmuştur.

Yunancanın bu komplike yapılara başka bir dili taklit etmeden ulaşması mümkün değildir.

Antik Yunancada fiiller ÖN EKSİZDİR yani Türkçe gibidir. İsimler de ön eksizdir yani yapım ve çekim ekleri sona eklenir, oysa Aristo'nun kurguladığı mantık ile Yunanca farklıdır yani Aristo'nun mantık modeli Yunanca değildir.

Arapçanın tarihini müktesebatın Kur'an anlayışı üzerinden takip etsek bile 'ÂDEM', 'NUH', 'HUD', 'SALİH' isimleri Arapça isimlerdir yani kökeni çok eskidir. Daha da geriye gidersek 'MELAIKE', 'ŞEYTAN', 'İBLİS', 'MELEİ ALA' gibi kelimeler de Arapça kelimelerdir. 'CİN' kelimesi de Arapça bir kelimedir yani 'MÜPTEDA' MERKEZLİ DİL, YUNANCADAN BİNLERCE YIL ÖNCESİNDEN BERİ VARDIR, oysa olay merkezli dillerin hiçbiri o kadar uzak bir geçmişe sahip değildir. (Mevcut verilerle konuşuyorum)

Kusursuzluk sadece Âlemlerin Rabbi Allah'ın olabileceği bir şeydir.

الحمد لله رب العلمين

Ramazan Demir
22.07.2024